

Poem primordial

Alina Drăgan

Când Neantul s-a prefăcut
În pământ,
Lumea toată, supusă
Gândului, s-a frânt,
Dar eu am căpătat
Aripi și am zburat spre tine
Râzând, plângând,
Ca un vis spre care
Năzuiam amandoi precum
Un pârau curgând...

Când toamna lumii
S-a așternut pe cărări
Am crescut din ale noastre rădăcini
Spre infinitul care ploua
Peste noi
Cu durere, cu timp,
Cu iubire,
Ca un sunet solitar
Suficient sieși...
Așa că ne-am adăpostit
Printre oameni...
Și suntem și noi pe-aici-
Pioni ai vieții noastre
Stramte,
Aripi zbătânde,
Tâmpile îngreunate în
Mări arzande...

Când Neantul s-a prefăcut
În pământ,
Te-am luat de mână și
Am zburat spre
Locul în care
Totul a început...
M-ai strans în brațe
Și-n coasta ta din nou
Am încăput,
Iar lumea trăia departe
De cuibul nostru
Mut...

Când noaptea s-a așternut,

POEZII ONLINE

Trăisem deja mai
Multe vieți pe pământ...